

людей, які працюють у цих інституціях. Тому наведений перелік чинників варто виділити в групу чинників, які в конкретному середовищі формують так званий підприємницький клімат.

Вітчизняні вчені Андреев С. Ю. та Гапак Н. М. трактують поняття "підприємницький клімат" сьогодні з різних позицій і бачень [1, 2].

Наприклад, в [1, с. 9] автор пропонує таке визначення підприємницького клімату: це – "загальні для всіх або більшості підприємців, що діють на певній території, можливості та умови ведення підприємництва і досягнення його цілей".

У праці [2, с. 72-73] було запропоновано визначення: "бізнесовий клімат – це сукупність умов і факторів, які у своїй взаємодії визначають певне середовище, де відбуваються економічні процеси".

Основним чинником формування негативного підприємницького клімату є невірні і необґрунтовані регуляторні втручання, джерелом яких у будь-якому випадку виступають люди – учасники ринкових стосунків.

У зв'язку з цим подальше дослідження доцільно спрямувати на науковий аналіз природи, процесів і процедур регулювань у соціально-економічних системах, вивчення регулятивних характеристик учасників цих процесів і процедур з метою отримання рекомендацій із налагодження ефективної регуляторної політики і ефективного управління підприємствами, як основи формування сприятливого підприємницького клімату і успішного управління суб'єктами підприємницької діяльності.

Список посилань на джерела

1. Андреев С. Ю. Совершенствование организационно-экономических механизмов управления региональной экономикой / С. Ю. Андреев. – СПб.: Спб ГТУ, 1998. – 281 с.
2. Гапак Н. М. Законодавчі чинники формування інвестиційної політики як складової бізнесового клімату / Н. М. Гапак // Регіональна економіка. – 2003. – №3. – С. 71-81.

УДК 332.37

Л. С. Вербовська, к.е.н., доцент

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ЯК ГОЛОВНА СКЛАДОВА УСПІХУ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Сьогодні в розвинутому світі спостерігається особливий інтерес до економічного розвитку, як найкращого способу самоврядування в регіонах, який, шляхом використання творчого потенціалу громади, через розробки стратегій розвитку створює рівні конкурентні умови для розвитку території і забезпечує високий рівень добробуту людей в країні.

Процес децентралізації влади, що розпочався в Україні у 2014 році, призвів

до створення в 2015 році нових утворень на мапі держави, а саме, об'єднаних територіальних громад (ОТГ).

Після створення перших об'єднаних громад дуже важливим є їхня успішність. Створення об'єднаних громад та останні зміни в бюджетному законодавстві дозволяють сподіватись, що місцеве самоврядування отримало сильні стимули для самостійного розвитку і відповідно потребу в плануванні, що найголовніше, це стратегічне планування роботи ОТГ. Предмет стратегічного планування в громаді вкрай потрібний, адже необхідно спланувати розвиток освіти (шкільну мережу), медицини (мережу первинної медичної допомоги), як вивозити сміття, як забезпечити громадський порядок і т.д. і т.п. І найважливіше – як сприяти економічному розвитку. Відносно невеликі розміри громади при наявності різноманітних і незалежних одне від одного джерел фінансування та щирому бажанні лідерів дають надію, що вдасться розробити стратегію та документи, які дійсно будуть працювати та стануть взірцем для наслідування.

На етапі створення ОТГ зустрілися з багатьма викликами, серед яких є:

- відсутність загальноприйнятих пріоритетів щодо забезпечення надання базових послуг мешканцям ОТГ. Кожен орган місцевого самоврядування, який увійшов до складу ОТГ, до об'єднання мав власні пріоритети розвитку та власну систему цінностей щодо управління ресурсами. Після об'єднання ці пріоритети, очевидно мають бути переглянуті та мають бути вироблені підходи до управління "об'єднаними" ресурсами;

- потреба ефективного управління новими земельними, бюджетними ресурсами, які стали доступними для ОТГ і можуть бути використані для розвитку;

- збільшення кількості зацікавлених сторін, з якими потрібно узгоджувати прийняття рішень у межах ОТГ.

В свою чергу без широкого залучення громадян, мешканців громади, сподіватись на успіх марно. Формування Стратегічного планування розвитку громади безпосередньо громадою, її найактивнішими членами, є важливим моментом щоб громада прагнула успіху і була оптимістично налаштована на його досягнення. Без стратегічного бачення і стратегічного планування розвитку важко сподіватись на те, що об'єднана громада буде успішною. Тільки правильне стратегічне планування розвитку громади може стати успішним дороговказом для подальшого проходження адміністративно-територіальної реформи.

Розуміння важливості стратегічного планування розвитку в місцевому самоврядуванні в цілому в державі є. Розроблені численні плани стратегічного, розвитку міст та регіонів. Проте формальний підхід до справи та слабка мотивація громад (не в останню чергу сформована недолугим законодавством) не сприяють якісному плануванню та втіленню їх у життя.

У більш широкому контексті громада повинна ефективно відповідати зовнішнім викликам, таким як глобалізація економіки, підвищення мобільності трудових ресурсів та пов'язаний з цим ріст безробіття, посилення міжнародної конкуренції за інвестиції та розвиткові ресурси.

Отже, спроможні громади повинні стати базовим елементом ефективної системи влади під час проведення стратегічних змін в Україні.

Список посилань на джерела

1. Острови надій: розробка стратегій локального розвитку. Підручник зі стратегічного планування місцевого розвитку // Яцек Варда, Войцех Ключовські / Івано-Франківськ: Видавництво "Нова Зоря", 2003. – 312 с.
2. Планування розвитку територіальних громад. Навчальний посібник для посадових осіб місцевого самоврядування / Г. Васильченко, І. Парасюк, Н. Єременко / Асоціація міст України – К., ТОВ "ПІДПРИЄМСТВО "ВІ ЕН ЕЙ", 2015. – 256 с.
3. Офіційний сайт про реформу в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://decentralization.gov.ua/>.
4. Стратегічне планування місцевого розвитку. Практичний посібник / [Берданова О., Вакулєнко В.]; Швейцарсько-український проект "Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO. – К. : ТОВ "Софія-А". – 2012. – 88 с.
5. Методологія стратегічного планування розвитку об'єднаних територіальних громад в Україні. Посібник. "Підтримка політики регіонального розвитку в Україні EuropeAid/132810/C/SER/UA". 2014 р. – 55 с.

УДК 005.93

Н. Г. Голіонко, к.е.н.

А. С. Іванова, к.е.н.

*В. Ф. Оберемчук, к.е.н., доцент
ДВНЗ "Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана"*

УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Важливу роль у досягненні сталого розвитку сучасного підприємства відіграє інтенсивне і збалансоване використання його потенціалу як основи, на якій будуються і реалізуються його зовнішні і внутрішні відтворювальні процеси. У зв'язку з цим актуалізується необхідність формування багаторівневої системи управління сталим розвитком підприємства, яка має ґрунтуватися на раціональному використанні глобалізаційних переваг і побудові взаємозв'язків між різними видами і напрямками діяльності, сферами функціональної відповідальності на підприємстві, його ресурсами.

Управління сталим розвитком підприємства в сучасних умовах є надзвичайно актуальним напрямом наукового пошуку у академічних колах та набуває особливого значення для представників бізнес-середовища. Як об'єкт наукового дослідження, управління сталим розвитком підприємства привертає увагу, перш за все, в силу своєї міждисциплінарної природи. Для його інтерпретації необхідний синтез підходів і концепцій різних дисциплін – ви-